

hvorved den fattige Befolkning, der søger Erhverv i disse, tvinges til at tage Ophold i de tilgrændsende Landfogne. Paa saadanne Kommuner, der allerede under den nuværende Ordning bære en stor Fattigbyrde, lægger Flertallet ved sine Forslag en betydelig forøget Byrde. Hvad ovenfor er bemærket, gjælder om enhver Landkommune, i hvilken der findes en større Fabrikvirksomhed Sted.

Under den nuværende Lovgivning benyttes Opholdskommunerne til en vis Grad ved Bestemmelserne i Forordningen af 24de Januar 1844 § 13. Det vil nemlig i Almindelighed kun være i Sygdomstilfælde, at Fabrikarbejderen søger Hjælp, og saafremt Sygdommen varer ud over 6 Uger, eller derved det paa Grund af Sygdommen bliver nødvendigt at yde Familien Hjælp, indtræder Refusionen og dermed Forsørgelsesrettens Afbrudelse. Saafremt Udkastets § 26 derimod vedtages, vilde omtrent samtlige de Familier, der blive trængende, falde den Landkommune til Byrde, i hvilken Fabrikken er beliggende.

Da Erfaring stadfæster, at det indeholder en Opfordring for den Trængende til Selvhjælp, naar han veed, at den Fattigunderstøttelse, han modtager, vil blive fordret refunderet af hans Forsørgelseskommune, vilde det formentlig være at foretrække at blive staaende ved den nuværende Fordeling af Byrden, hvilken, hvad enten man nu vil anser den for mere eller mindre billig, dog har det Fortrin, at man har vænnet sig til den. Efterat et Forslag om at føre Udkastets § 26 tilbage til de i Forordningen 1844 § 13 givne Regler, ikke har vundet Flertal i Udvalget, og da det efterat Flertallet har foreslaaet Ændringen Nr. 36, ikke kan ventes, at Udkastet bliver Lov, anser Mindretallet det unyttigt i Thinget at fremsætte det i Udvalget foreslaede Ændringsforslag, men skal tilraade at blive staaende ved Udkastets Bestemmelse om et Lidsrum af 15 Aar til Forsørgelsesrets Erhvervelse, idet de betydelig forøgede Byrder, som ved Udkastets § 26 ville blive Opholdskommunerne paalagte, derved ville for en væsentlig Del blive opveiede.

Ingerslev og Corn. Petersen kan tilbøielig være enige i Mindretallets her anstillede Betragtninger, men kunne ikke tillægge de omtalte Forhold en saa væsentlig Betydning, at det af Hensyn til dem skulde være tilraadeligt at fravige det nu Bestaaende og udvide Lidsrummet for Forsørgelsesrettens Erhvervelse fra 5 til 15 Aar.

Flertallet skal hertil bemærke, at det ikke heller formener, at der i Grundlovens § 84 findes nogen positiv Ret for den Trængende til at blive forsynet paa det Sted, han har valgt til sit Opholdssted; men det hæveder, at ligesom dette utvivlsomt er Grundlovens rette Mening, saaledes indeholder den nævnte Grundlovsparagraf ikke Noget,

der forhindrer, at man ved Lov (ogsaa Fattigloven) bestemmer, at Saadant skal ske. Grundloven giver den Trængende ubetinget Ret til Hjælpen og paa lægger den Pligt, at rette sig efter de herom til enhver Tid gjældende Love, og der er altsaa Intet til Hinder for, at disse Love kunne bestemmes, enten at Hjælpen skal ydes, hvor han er født, hvor han har havt stadigt Ophold i 3, 5 eller 15 Aar, eller er, hvor Trangen opstaar, og Hjælpen forlanges. Derimod forekommer det Flertallet, at Humanitetshensyn kræve, at man ikke knytter et unødvendigt Onde til den Ulykke at skulle modtage Hjælp af det Offentlige. Heller ikke kan Flertallet dele den Mening, at § 26 skulde have til Følge, at omtrent samtlige de Familier, som blive trængende, vilde blive behandlede som Syge og falde paa den Kommune, hvor de opholde sig; thi det er netop denne Kommune, som skal betale, og naar den kan, vil den nok drage Omfjerg for at paavise, at det ikke er Sygdom, der er Trængens Aarsag, thi derved slipper den for at betale. Naar Mindretallet derfor først hevder, at der mangler Bevis for, at Fattigbyrden i Byerne, Kjøbenhavn og paa Landet er uretfærdig, og dernæst tilraader at forandre de nugældende 5 Aar til 15, saa forekommer det Flertallet, at derved vilde fastes en usforholdsmæssig Byrde over paa Landet.

Angaaende Ændringsforslaget under Nr. 10 til § 29 bemærkes, foruden hvad der ovenfor alt er fremsført, at Flertallet ikke har kunnet tiltræde de i Lovforslagets Motiver anførte Grunde til at forlade de Bestemmelser, som Landsathinget havde indsat i Regjeringens oprindelige Forslag, og som ogsaa vare bibeholdt i det Folkethinget i forrige Samling forelagte Lovforslag, hvilke Bestemmelser gik ud paa, at der ikke skulde oprettes noget Fællesskab mellem By og Amt eller mellem Byerne indenfor Amtet indbyrdes om de Udgifter, der omhandles i § 29, ligesom og at de større Kommuner henholdsvis helt skulde overtage disse Udgifter. Flertallet føler sig overbevist om, at de paagjældende Kjøbstæder og Landdistrikter ikke ønske noget saadant Fællesskab, hvilket formentlig ogsaa maa anses uehdigt af den Grund, at de omhandlede større Kommuner ikke have nogen fælles kommunal Bestyrelse. Vi tro, at den Sikkerhed for en behørig Økonomi, som maatte ligge deri, at den mindre Kommune overtager $\frac{1}{4}$ af Udgifterne, vil være fuldt saa stor, naar den større Kommune har Leilighed til selv at overtage Forsørgelsen, dersom den finder Anledning dertil. Denne Afvigelse fra Lovforslagets Tanke kommer tilsyne i flere af de efterfølgende Ændringer, hvor en lignende Fordeling paa Kjøbstæder og Amter eller paa Amtets Kjøbstæder forekommer, hvorfor der til §§ 57 og 65 stilles Ændringsforslag af væsentlig samme Art som nærværende.